



## Arrest

nr. 39 925 van 9 maart 2010  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 12 januari 2010, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Somalische nationaliteit verklaart op 1 april 2007 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 29 april 2007 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 2 mei 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 9 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 19 764 van 1 december 2008 wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep

dat verzoeker hiertegen aantekent, wordt door de Raad van State bij beschikking nr. 3875 van 16 januari 2009 ontoelaatbaar verklaard.

Op 23 december 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 juli 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 34 598 van 24 november 2009 wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 januari 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Op 24 november 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”*

## 2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert. In het kader van de behandeling van de vordering tot schorsing die in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eventueel kan uitgebreid worden tot de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring, is niet voorzien in een repliekmemorandum. De repliekmemorandum die door verzoeker op 22 februari 2010 werd ingediend, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

*“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3 § 1 van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend."*

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2009 aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 34 598 van 24 november 2009 werden eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan verzoeker.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker noch als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3.2. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat hij binnen een termijn van dertig dagen een cassatieberoep bij de Raad van State aantekende tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 34 598 van 24 november 2009. Verzoeker vervolgt dat vanaf het ogenblik dat verzoeker zijn cassatieberoep heeft ingediend en zolang er nog geen uitspraak is gedaan door de Raad van State er dient uitgegaan te worden van het vermoeden dat de beroepsprocedure van verzoeker gegrond kan zijn en hij alsnog in aanmerking kan komen voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verwerende partij diende volgens verzoeker met dit cassatieberoep rekening te houden en meent dat de bestreden beslissing hierdoor artikel 3 van het EVRM schendt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er vooreerst op dat uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een dergelijk cassatieberoep zou hebben ingediend. Ook in de huidige stand van de procedure laat verzoeker na een dergelijk stuk over te maken. Het kan verwerende partij uiteraard niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met een cassatieberoep waarvan zij geen weet had op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn doordat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het door hem ingediende cassatieberoep.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat een eventueel cassatieberoep geen schorsende werking heeft zodat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarop het bevel ondermeer steunt, nog steeds geldig aanwezig is in het rechtsverkeer. Waar verzoeker dus in zijn verzoekschrift stelt dat hij geen gevolg kan geven aan de bestreden beslissing omdat hij meent dat hij alsnog in aanmerking kan komen voor bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het arrest nr. 34 598 van 24 november 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat nog steeds geldig aanwezig is in het rechtsverkeer, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus weigert zodat verzoeker dit niet dienstig kan aanvoeren en dus gevolg zal dienen te geven aan de bestreden beslissing.

Het betoog van verzoeker doet aldus geen afbreuk aan hetgeen gesteld in punt 3.1. van dit arrest.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET